

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. V.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. I. J., advokátom v P., proti žalovaným **1/ Ing. I. M.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. J. D., advokátom v P., **2/ Ing. J. T.**, bývajúceho v Prešove., **3/ M. R.**, bývajúcej v P., **4/ P. Ď.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. J. D., advokátom v P., **5/ B. L.**, bývajúceho v P., **6/ RNDr. J. K.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. J. D., advokátom v P., **7/ Ing. M. K.**, bývajúcej v P., **8/ P. N.**, bývajúceho v P., **9/ J. H.**, bývajúceho v P., **10/ J. O.**, bývajúcej v P., **o vpratanie nebytových priestorov**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14 C 47/1997, o dovolaní žalovaných 1/, 4/ a 6/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. februára 2011 sp. zn. 8 Co 63/2010, 8 Co 64/2010, 8 Co 18/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 1/, 4/ a 6/ **o d m i e t a .**

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 25. septembra 2009 č.k. 14 C 47/1997-285 zamietol návrh žalovaného 2/ na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 20 C 57/2009, a uložil povinnosť do 60 dní vypratať žalovanému 1/ garáž č. 10, žalovanému 2/ garáž č. 13, žalovanej 3/ garáž č. 12, žalovanému 4/ garáž č. 11, žalovanému 5/ garáž č. 9, žalovanému 6/ garáž č. 3, žalovanej 7/ garáž č. 2, žalovanému 8/ garáž č. 26, žalovanému 9/ garáž č. 15, nachádzajúce sa všetky v x v budove súp. č. X. postavenej na parc. č. CKN č. X. – zast. plochy a nádvoria o výmere 1023 m², zap. na LV č. X., k.ú. x, žalobu voči žalovanej 10/ zamietol, náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovanou 10/ nepriznal a o trovách konania medzi žalobcom a žalovanými 1/ až 9/ si vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalovaným, resp. ich právnym

predchodcom boli pridelené garáže na V., pričom tieto skutočnosti vyplývajú jednak z rozhodnutí o pridelení garáží býv. Mestského národného výboru v Prešove a tiež z dohôd o zmene nájomných zmlúv. Žalobca sa na základe kúpnej zmluvy z 22. októbra 1996 stal výlučným vlastníkom o.i. aj budovy súp. č. X. na V. a následne na základe výpovedí z nájmu z 15. novembra 1996 vypovedal žalovaným nájomné zmluvy, ktoré boli žalovaným doručené do konca novembra 1996, preto trojmesačná výpovedná lehota začala plynúť 1. decembra 1996 a uplynula 28. februára 1997, žalovaní však garáže dobrovoľne nevypratali.

Na odvolanie žalovaných 1/, 2/, 4/, a 6/ Krajský súd v Prešove rozsudkom z 21. februára 2011 sp. zn. 8 Co 63/2010, 8 Co 64/2010, 8 Co 18/2011

1/ potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutých výrokoch, t. j. vo výrokoch, ktorými bola uložená povinnosť žalovaným 1/, 2/, 4/ a 6/ vypratáť nebytové priestory garáží,

2/ o trovách odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovanými 1/, 2/, 4/ a 6/ uložil rozhodnúť súdu prvého stupňa,

3/ potvrdil uznesenie z 5. marca 2010 č.k. 14 C 47/1997-321, ktorým súd prvého stupňa nepriznal žalovanému 2/ oslobodenie od súdnych poplatkov,

4/ potvrdil uznesenie z 10. novembra 2009 č.k. 14 C 47/1997-297, ktorým súd prvého stupňa uložil žalovanému 2/ poplatkovú povinnosť za odvolanie.

Svoje rozhodnutie v časti týkajúcej sa veci samej odôvodnil ustanovením § 219 ods. 1,2 O.s.p. a tým, že dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa sú správne a presvedčivé vo vzťahu k žalobcovi a žalovaným 1/, 2/, 4/ a 6/, súd sa vyčerpávajúcim spôsobom vypořiadal s námietkami, ktoré títo v konaní učinili a uviedli ich tiež v podanom odvolaní. Išlo predovšetkým o námietky, že medzi právnym predchodcom žalobcu V. a Mestom Prešov došlo k reálnej del'be, na základe ktorej V. reálne ako vlastník užíval administratívnu budovu a Mesto Prešov vlastnil a spravoval garáže, či námietka, že v čase, keď žalobca podával výpovede jednotlivým nájomníkom nebol majiteľom celého sporného objektu a nemal právo na podanie výpovedí. Aj právne posúdenie veci súdom prvého stupňa považoval odvolací súd za správne a preto dôvody uvedené v jeho rozsudku položil ako základ aj pre svoje rozhodnutie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (do časti týkajúcej sa povinnosti vypratania nebytových priestorov – vychádzajúc z ustanovenia § 41 ods. 2 O.s.p.) podali dovolanie len žalovaní 1/, 4/ a 6/, navrhli napadnutý rozsudok a tiež rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., pretože podľa ich názoru celé súdne konanie trpí hrubými procesnými vadami už od počiatku, tieto vady však bližšie nekonkretizovali. Dalo by sa len z obsahu dovolania usudzovať, že zrejme namietali vykonané hodnotenie dôkazov súdmi nižších stupňov. Ďalej vo svojom dovolaní zopakovali podstatný obsah odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov, zopakovali skutkový stav veci, priebeh celého konania, svoje stanovisko k prejednáwanej veci uvádzané pred súdom prvého stupňa a tiež vo svojom odvolaní a zdôraznili na záver, že konanie súdov je postihnuté inou vadou ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tým, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd nedostatočne vyhodnotil ich odvolacie dôvody a následne aj dôvody nesprávneho zistenia skutkového stavu vo veci samej, aj tu však všetko bez bližšie konkretizovaných dôvodov.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných 1/, 4/ a 6/ uviedol, že námietky žalobcov neobstoja, naviac dovolanie v prejednáwanej veci nie je prípustné, preto ho navrhol odmietnuť.

Žalovaní 2/, 3/, 5/, 7/ až 10/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže konanie o každom mimoriadnom opravnom prostriedku má vždy znak výnimočnosti, rámec možného prieskumu obmedzuje zákon len na taxatívne ustanovené dôvody prípustnosti konania o mimoriadnom opravnom prostriedku.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 240 ods. 1 vety prvej O.s.p., účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

Občiansky súdny poriadok teda v odseku 1 stanovuje okruh osôb oprávnených podať dovolanie (tzv. subjektívnu podmienku dovolania). Dovolanie môže podať pôvodný účastník konania, resp. jeho právny nástupca (univerzálny alebo singulárny). Kto je účastníkom konania, vymedzuje Občiansky súdny poriadok v ustanoveniach § 90 a § 94. Z povahy dovolania ako opravného prostriedku plynie, že oprávnenie ho podať nepatrí tomu účastníkovi, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý vo svojich právach a v ktorého neprospech rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo. Pokiaľ napriek tomu podá dovolanie účastník konania, ktorý takýmto rozhodnutím na svojich právach dotknutý nebol, dovolací súd musí odmietnuť dovolanie ako podané osobou, ktorá na jeho podanie nie je oprávnená.

V posudzovanej veci odvolací súd na odvolanie žalovaných 1/, 2/, 4/ a 6/ potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch, ktorými bola samostatne každému z týchto účastníkov uložená povinnosť vypratať ním užívaný nebytový priestor – garáž, ku ktorej mali uzatvorené samostatné nájomné zmluvy. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/, 4/ a 6/ dovolanie, v ktorom nevymedzili rozsah svojho dovolania, bolo preto potrebné vychádzať z predpokladu, že dovolanie smeruje voči rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej (povinnosti vypratania predmetných garáží) v rozsahu, v akom bola vec predmetom odvolacieho konania.

Pri samostatnom spoločenstve (§ 91 ods. 1 O.s.p.) sa oprávnenie každého účastníka podať dovolanie posudzuje samostatne. V tom prípade práva ostaných účastníkov dotknuté nie sú, preto účastník môže dovolaním napadnúť len ten samostatný výrok, ktorý sa jeho týka, a iba ten z nich, ktorý nemal vo veci úspech. Pri nerozlučnom spoločenstve (§ 91 ods. 2 O.s.p.) je podanie dovolania ako procesný úkon čo len jedného zo spoločníkov účinné aj vo vzťahu k ostatným spoločníkom. Vyplýva to z procesných dôsledkov tohto spoločenstva, ktoré zakladajú nerozlučnosť práv a povinností spoločníkov a rovnakú participáciu na výsledku konania.

V prejednávanej veci sa jednalo o samostatné spoločenstvo, pretože každému z účastníkov (žalovaných) bola samostatným výrokom uložená osobitná povinnosť. Ak napriek tomu žalovaní 1/, 4/ a 6/ podali dovolanie proti celému výroku rozsudku odvolacieho súdu ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, t.j. aj proti výroku, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalovanému 2/ potvrdený, ide v tejto časti o dovolanie podané niekým, kto na dovolanie v tejto časti (týkajúcej sa žalovaného 2/) nie je oprávnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto v tejto časti dovolanie žalovaných 1/, 4/ a 6/ odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ako dovolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na dovolanie nie je oprávnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej skúmal, či dovolanie v ostatnej časti týkajúcej sa žalovaných 1/, 4/ a 6/ smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Keďže v preskúvanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom vo výroku svojho rozhodnutia nevyslovil prípustnosť dovolania, ani nebolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, a vo veci samej dosiaľ nebolo dovolacím súdom vydané rozhodnutie, ktoré by bolo pre odvolací súd záväzné, je nesporné, že prípustnosť dovolania žalovaných z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodit' nemožno.

So zreteľom na to by dovolanie žalovaných mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané porušenie ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., ktorého sa mal dopustiť súd nižšieho stupňa, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým

vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.) a pod.]. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovaným realizáciu ich procesných práv.

Dovolatelia v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietali porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces aj poukazom na čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Dovolatelia konkrétne namietajú nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi nižších stupňov. Dovolací súd v tej súvislosti uvádza, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou sa vykonaným dôkazom prisudzuje hodnota určitej závažnosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti a dôležitosti súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či sú tieto dôkazy použiteľné pre zistenie rozhodujúceho skutkového stavu. Táto myšlienková činnosť súdu nemôže znemožniť realizáciu procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania a nemôže mať za následok odňatie možnosti účastníka konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Z tohto dôvodu nemôže založiť prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Dovolací súd poznamenáva, že správnosť vyhodnotenia dokazovania vykonaného súdmi nižších stupňov nepreskúmava dovolací súd ani vtedy, keď je rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté procesne prípustným dovolaním (viď tiež R 42/1993).

Rovnako prípadné nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (viď R 37/1993). Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí totiž výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). O prípad uvedený v § 237 písm. f/ O.s.p. teda nejde.

Žalovaní dovolanie odôvodnili (nekonkrétne) tiež odkazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), ako aj odkazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (t.j., že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Z hľadiska dovolateľmi tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Obdobne tieto závery platia i pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001, sp. zn. 2 Cdo 50/2002). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože (ani

prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005, sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby podľa názoru dovolateľov (vychádzajúc z obsahu dovolania – por. ustanovenie § 41 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený) išlo o nesprávne právne posúdenie veci (dovolací súd z tohto aspektu vec neposudzoval), táto skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalovaných nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných v tejto časti podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Dovolací súd o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243 ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p., nakoľko žalobcom uplatnené trovy dovolacieho konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s vyjadrením k neprípustnému dovolaniu nemožno považovať za trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva a ostatným účastníkom v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová